Adio, Mihaela Ursuleasa

(Grigore Constantinescu – 3 august 2012)

Este incredibil să ne aflăm loviți puternic de crivățul unei vești năprasnice. Da, trebuie să acceptăm că de un număr de ore, puține la număr, Mihaela Ursuleasa nu mai face parte din lumea vie a muzicii. S-a stins o stea de primă mărime, ce strălucea pe firmamentul viselor unui destin nepereche. I-am urmărit drumul, plin de evenimente, începând cu anii copilăriei brașovene. Am văzut cum învață să urce pe aripile talentului devenit legendă, pășind pe scenele lumii cu recitaluri, concursuri, concerte, descoperită și admirată de mari maeștrii ai vieții muzicale. Fiecare întâlnire a publicului românesc confirma succesele internaționale. La o vârstă la tinereții afirmate, Mihaela Ursuleasa devenise o muziciană impetuoasă, solidă în demersul său instrumental, sensibilă și stăpână pe mijloacele unui talent de remarcabilă anvergură. Am ascultat-o, de fiecare dată, cu încântare, analizând pe cât posibil, momentul, ca și opțiunile repertoriale.

Cu fiecare etapă a implicației interpretative, Mihaela Ursuleasa se arăta deschisă spre facturi și stiluri diferite, cărora le investiga relaționarea cu propriul talent. Ca selecție muzicală, ea ne-a indicat dorința de a se redescoperi, cu pasiune sinceră, în muzicile interpretate, fără a face neapărat concesii formulelor de succes. Prefera uneori să ne aducă în dar o muzică necunoscută, testând publicul. Alteori, cu impetuozitatea tinereții, propunea soluții interpretative proprii și... „neconformiste", chiar dacă risca să-i șocheze pe tradiționaliști. Oricum, drumul ei prin arta pianisticii s-a dovedit o călătorie emoționantă ce ne-a arătat că artista nu se lăsa inoportunată de umbrele dramatice ale existenței, reprezentându-și credința în frumos și dragostea de țară prin faima cu care a urcat, într-o amețitoare ascensiune a celebrității autentice. După fiecare concert, speram să nu ne uite, să revină, păstrându-ne aproape în munca și visele ei. Cum să credem că ne-a părăsit pentru totdeauna, că darurile ei minunate sunt acum învăluite de negură. Da, mi se pare imposibilă a astfel de mare pierdere, ce ni se încredințează acum ca să mai cunoaștem odată suferința despărțirii veșnice.

Chiar dacă noi vom mai vorbi despre respectul față de artă, posibil de identificat de la detaliu și până la ansamblul unei civilizații, cum vom îndrăzni să-i pronunțăm numele, să-i ascultăm înregistrările rămase mărturie, fără a șterge lacrima tristeții fără seamăn a unei lumini întunecate de tragic, a unei flori care nu mai există, a unui pian ce nu va mai cunoaște mâna artistului mângâindu-i clapele. Cum să avem puterea să pronunțăm „adio Mihaela Ursuleasa", când tăcerea ne învăluie cu faldurile sale cernite...